

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2011/0076 van 24 mei 2011
in de zaak 2010/0207/A/2/0263

In zake: de heer [REDACTED], wonende te [REDACTED], [REDACTED]

vertegenwoordigd door:
de heer [REDACTED]

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **LIMBURG**

vertegenwoordigd door:
mevrouw Iris KIMPE

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 16 februari 2010, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Limburg van 4 februari 2010.

Met dit besluit heeft de deputatie het administratief beroep van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, afdeling Limburg tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Riemst van 12 november 2009 ingewilligd.

De deputatie heeft aan de verzoekende partij de stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het plaatsen van fotovoltaïsche zonnepanelen op het dak van zijn woning.

Het betreft een perceel gelegen te [REDACTED] en met kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 10 mei 2011, alwaar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

De heer ■■■■■, die verschijnt voor de verzoekende partij en mevrouw Iris KIMPE, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. FEITEN

Op 31 augustus 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Riemst een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het plaatsen van fotovoltaïsche zonnepanelen”*.

Het perceel is, zo blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 5 april 1977 vastgestelde gewestplan ‘St. Truiden-Tongeren’, gelegen in woongebied.

Het perceel is eveneens gelegen binnen de grenzen van het op 30 mei 2006 goedgekeurde bijzonder plan van aanleg nr. RP 9.90/73066/020.1, ‘Kanne’, meer bijzonder in een zone voor open bebouwing, binnen de zonering ‘nieuw Kanne’. Het perceel is niet gelegen binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent op datum van 3 november 2009 een ongunstig advies met de volgende motivering:

“ ...
Overwegende dat het perceel gelegen is in een goedgekeurd BPA en dat de voorgestelde bestemming hiermee niet in overeenstemming is;
Overwegende dat technische installaties zoals zonnepanelen enkel op de gevels en dakvlakken, niet zichtbaar van op de openbare weg, kunnen geplaatst worden.
Overwegende dat de aanvraag niet in overeenstemming is met het BPA.
...”

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Riemst verleent op 12 november 2009 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij en overweegt hierbij het volgende:

“ ...
Overwegende dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Riemst niet kan instemmen met het ongunstige advies dd. 2009-11-03 van de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar; dat ook niet kan ingestemd worden met de overwegingen die geleid hebben tot dit advies;
Overwegende dat door de ligging van de woning er geen ander mogelijkheid bestaat om de fotovoltaïsche zonnepanelen op een afdoende degelijke manier te laten renderen;
...”

Tegen deze beslissing tekent de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar op 27 november 2009 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

Het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Onroerend Erfgoed Limburg brengt op 17 december 2009 een ongunstig advies uit.

In zijn verslag van 14 januari 2010 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij om het beroep in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

De verwerende partij beslist op 4 februari 2010 om het beroep in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren en overweegt hierbij het volgende:

“ ...

Onder artikel 3.3 van de algemeen geldende voorschriften wordt echter vermeld dat ‘De technische installaties zoals airco’s, zonnepanelen, schotelantennes e.d. kunnen enkel op de gevels of dakvlakken, niet zichtbaar van op de openbare weg, worden geplaatst.’

De voorliggende aanvraag is strijdig met deze bepaling.

Met de nok van het dak haaks op de voorgevel zijn beide dakvlakken van het zadeldak duidelijk zichtbaar vanaf het openbaar domein. De panelen zijn reeds geplaatst en bij het plaatsbezoek werd vastgesteld dat deze installatie heel goed zichtbaar is in het straatbeeld.

...”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing werd, zo blijkt uit de stukken van het dossier, door de verwerende partij aangetekend verzonden aan de verzoekende partij op 9 februari 2010.

Het door de verzoekende partij ingestelde beroep, bij aangetekend schrijven van 16 februari 2010, is dus tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

De verzoekende partij is de aanvrager van de stedenbouwkundige vergunning en beschikt dus over het rechtens vereiste belang.

C. Schending van artikel 4.8.16, §3, tweede lid, 5° VCRO

Standpunt van de partijen

De verwerende partij voert aan dat de verzoekende partij nalaat een omschrijving te geven van de regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur, die zouden geschonden zijn door het bestreden besluit.

Verwerende partij is dan ook van mening dat het verzoekschrift niet ontvankelijk is en licht dit toe als volgt:

“ ...

Het louter geven van feitelijke commentaar op een aantal voor de besluitvorming niet relevante feitelijke elementen kan immers niet worden beschouwd als het afdoende formuleren van wettigheidsbezwaren, zoals bedoeld in het vermelde artikel 4.8.16 VCRO, die tot een nietigverklaring kunnen leiden.

...

Beoordeling door de Raad

De registratie van een inkomend verzoekschrift conform artikel 4.8.17, §1 VCRO door de griffier van de Raad, ongeacht of deze registratie geschiedt na regularisatie conform artikel 4.8.17, §2 VCRO, moet in essentie worden aangemerkt als het resultaat van de beoordeling van de vormelijke volledigheid van het betrokken verzoekschrift. De registratie van een verzoekschrift kan dan ook geenszins, ook niet gedeeltelijk, worden beschouwd als een uitspraak betreffende de ontvankelijkheid van het verzoekschrift.

De registratie van een verzoekschrift verhindert derhalve niet dat het beroep tot vernietiging in voorkomend geval alsnog onontvankelijk wordt verklaard indien vastgesteld moet worden dat de in het verzoekschrift vervatte *grievens* inhoudelijk niet kunnen beschouwd worden als een omschrijving van de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur, met inbegrip van de wijze waarop deze regelgeving, voorschriften of beginselen naar het oordeel van de verzoekende partij geschonden wordt of worden.

1. De Raad dient vast te stellen dat het voorliggende verzoekschrift geen omschrijving bevat van de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur en derhalve evenmin van de wijze waarop deze regelgeving, voorschriften of beginselen naar het oordeel van de verzoekende partij geschonden wordt of worden. De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift immers enkel tot het neerschrijven van enkele feitelijke opmerkingen. Ook na de geboden regularisatiemogelijkheid dient de Raad vast te stellen dat er geen concrete geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur worden opgenomen in het verzoekschrift.

De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing een schending is *‘met de direct noodzakelijk geachte mondiale terugdringing van de CO2 uitstoot’* en dat *‘de wijze van regelgeving niet transparant en nagenoeg onbegrijpelijk is in de verwoordingen’*.

De verzoekende partij laat echter na om concreet aan te tonen om welke regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur het gaat.

De geformuleerde opmerkingen kunnen dan ook onmogelijk worden beschouwd als een omschrijving van de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur noch als een omschrijving van de wijze waarop deze regelgeving, voorschriften of beginselen naar het oordeel van de verzoekende partij geschonden wordt of worden. Dit laatste niet in het minst nu de verzoekende partij haar beweringen niet staakt.

2. Daarenboven wenst de Raad op te merken dat enkel het inleidend verzoekschrift, al dan niet na regularisatie conform artikel 4.8.17, §2 VCRO, kan aangemerkt worden als principieel uitgangspunt voor de beoordeling van de ontvankelijkheid en de gegrondheid van een beroep en dus ook van de middelen waarop dit beroep steunt.

De Raad kan bijgevolg geen rekening houden met latere bijstellingen, aanpassingen of uitbreidingen van de middelen, zoals vervat in de wederantwoordnota of zoals toegelicht ter

zitting, wanneer dient vastgesteld te worden dat deze reeds in het inleidend verzoekschrift hadden kunnen verwoord worden.

3. De verzoekende partij lijkt met haar beroep eigenlijk enkel aan te sturen op een uitspraak van de Raad over de opportuniteit van de bestreden stedenbouwkundige vergunning. Gelet op artikel 4.8.1, tweede lid VCRO en artikel 4.8.3, §1, eerste lid VCRO komt het evenwel niet toe aan de Raad om een dergelijke uitspraak te doen.

De Raad heeft immers, als administratief rechtscollege, enkel een annulatiebevoegdheid, waarbij hij in eerste instantie een legaliteitstoets zal uitvoeren en zich niet in de plaats mag stellen van de verwerende partij om tot een beoordeling van de aanvraag over te gaan. Ook de aan de Raad toegekende opportuniteitstoets van de kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid van de toetsing, door de overheid, aan de goede ruimtelijke ordening, verleent aan de Raad niet de bevoegdheid om zelf een vergunning toe te kennen of om aan een overheid een injunctie te geven een positieve beslissing te nemen.

De Raad moet bijgevolg noodzakelijk besluiten tot de onontvankelijkheid van het beroep.

De exceptie dient aangenomen te worden.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep wordt onontvankelijk verklaard.

2. De kosten van het beroep, bepaald op 175,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 24 mei 2011, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,

met bijstand van

Heidi HUANG, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier, De voorzitter van de tweede kamer,

Heidi HUANG

Hilde LIEVENS